

Ticība dzīves likstu laikā

Elders Rafaels E. Pino
no Septiņdesmitajiem

Dzīvošana pēc evaņģēlija ... nozīmē, ka mēs būsim sagatavoti sastapties un izturēt likstas ar lielāku pašātvību.

Kādā rītā pirms dažiem gadiem man pa tālruni piezvanīja brālis Omars Alvarezs, kurš tajā laikā kalpoja kā viens no maniem padomniekiem bīskapībā. Viņa trīs gadus vecā meita bija aizgājusi bojā traģiskā negadījumā.

Viņš atstāstīja to, kas notika tajā dienā, šādi:

“Tiklīdz mēs ieradāmies vienā no skaistajām Venecuēlas pludmalēm, mūsu bērni lūdza mums, lai ļaujam viņiem iet spēlēties mazā upē netālu no līča. Mēs viņiem to atļāvām. Tad mēs sākām ņemt dažas lietas laukā no mašīnas. Pēc divām minūtēm mēs pamanījām, ka mūsu bērni bija aizgājuši pārāk tālu no krasta.

Kad mēs devāmies viņu virzienā, lai būtu viņiem tuvāk, mēs ievērojām, ka mūsu trīs gadus vecā meita nebija kopā ar citiem bērniem. Mēs izmisīgi raudzījāmies pēc viņasun atradām viņu ūdenī netālu no vietas, kur bija citi bērni. Mēs ātri izvilkām viņu no ūdens. Daži cilvēki atnāca palīgā, lai mēģinātu palīdzēt viņu glābt, taču neko nevarēja izdarīt. Mūsu jaunākā meita bija noslikusi.

Turpmākie brīži bija ārkārtīgi grūti, pildīti ar ciešanām un sāpēm par jaunākās meitas zaudējumu. Šī sajūta drīz pārvērtās gandrīz nepanesamās mocībās. Tomēr mūsu apjukuma un neziņas vidū doma, ka mūsu meita bija dzimusi derībā, nāca mūsu prātos, un ka caur derību mūsu meita pieder mums mūžībā.

Cik tā ir liela svētība — piederēt Jēzus Kristus Baznīcai un saņemt Viņa svētā tempļa priekšrakstus! Tagad mēs jūtam, ka mēs esam daudz vairāk apņēmušies būt uzticīgi Tam Kungam un izturēt līdz galam, jo mēs vēlamies būt cienīgi saņemt tās svētības, ko sniedz templis, lai atkal redzētu mūsu meitu. Reizēm mēs sērojam, “taču mēs nesērojam kā tie, kuriem nav cerības” (skat. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, [Melhisedeka priesterības un Sieviešu palīdzības biedrības mācību kurss, 2007], 177. lpp.).

Šī uzticīgā ģimene saprata, ka tad, kad mūsu dzīvē ienāk likstas, vienīgais patiesais mierinājuma avots ir Dievs. “Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas” (Jāņa 14:27).

Daudzus gadus pēc grūtā pārbaudījuma, ar kuru saskārās Alvarezu ģimene, es biju liecinieks tam, kā cita uzticīga ģimene pārcieta lielas dzīves likstas. Vairāki Kvero ģimenes locekļi aizgāja bojā šausmīgā autokatastrofā. Brālis Kvero šajā negadījumā

zaudēja savus vecākus, divas māsas, brālēnu un māšīcu. Brālis Kvero izrādīja apbrīnojamu attieksmi, kad viņš teica:

“Tas bija laiks, lai parādītu uzticību Dievam un atzītu, ka mēs esam atkarīgi no Viņa, ka Viņa gribai ir jāpaklausa un ka mēs esam pakļauti Viņam.

Es runāju ar saviem brāļiem un sniedzu viņiem spēku un drosmi saprast, ko prezidents Kimbals mācīja pirms daudziem gadiem, ka “nāvē nav traģēdijas, bet vienīgi grēkā” (skat. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, [Melhisedeka priesterības un Sieviešu palīdzības biedrības mācību kurss, 2006], 18. lpp.) un ka svarīgi ir nevis tas, kā cilvēks nomirst, bet kā viņš dzīvoja.

Ījaba vārdi pildīja manu dvēseli: „Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts!” (Ījaba 1:21). Un tad, ko Jēzus teica: „ES ESMU augšāmcēlšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs” (Jāņa 11:25).

“Tā bija viena no visgarīgākajām pieredzēm, kas mums bijusi kā ģimenei, — pieņemt Dieva gribu tik ļoti grūtos apstākļos.”

Abās pieredzēs, kuras pārcieta šīs labās ģimenes, sāpes un bēdas izgaisa, pateicoties evaņģēlija gaismai, kas piepildīja viņus ar mieru un mierinājumu, sniedzot pārliecību, ka viss būs labi.

Lai arī šo ģimeņu sāpes nav salīdzināmas ar Tā Kunga agoniju, ko Viņš izcietā Ģetzemanes dārzā, tas ļāva man labāk saprast Glābēja ciešanas un Izpirkšanu. Nepastāv tāda vājuma, ciešanu vai likstu, ko Kristus nebūtu izjutis Ģetzemanes dārzā.

Tas Kungs atklāja Džozefam Smitam Mācībā un Derībās:

„Šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri, un izvairīties —

tomēr, gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem (M&D 19:18–19).

Pravietis Džozefs Smits, kurš daudz zināja par dzīves vētrām, ciešanās izsaucās vienā no saviem visgrūtākajiem brīžiem: „Ak Dievs, kur Tu esi? Un kur ir tā telts, kas sedz Tavu apslēpto vietu?” (M&D 121:1).

Tad, kad pravietis pacēla savu balsi, Tā Kunga mierinājuma vārdi nāca pie viņa, sakot:

„Mans dēls, miers tavai dvēselei; tavas likstas un tavas ciešanas būs, bet tikai mazu brītiņu;

un tad, ja tu tās labi izturēsi, Dievs tevi paaugstinās augstumos; tu triumfēsi pār visiem saviem nelabvēļiem” (M&D121:7–8).

Prezidents Hovards V. Hanters teica: „Ja mūsu dzīves un ticības centrā ir Jēzus Kristus un Viņa atjaunotais evaņģēlijs, nekas nekad nevar būt ilgstoši slikti. No otras puses, ja mūsu dzīves centrā nav Glābēja un Viņa mācību, nekādi citi panākumi nevar būt ilgstoši labi” (The Teachings of Howard W. Hunter, rediģējis Clyde J. Williams, [1997], 40. lpp.).

Glābējs teica:

„Tādēļ ikvienu, kas šos Manus vārdus dzird un dara, Es pielīdzināšu gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints —

un, kad stiprs lietus lija, un plūdi gāzās, un vēji pūta tam namam virsū, tad tas nesabruka, jo tas bija celts uz klints.

Un ikviens, kas dzird šos Manus vārdus un nedara, pielīdzināms ģeķim, kas savu namu cēlis uz smiltīm —

un, kad stiprs lietus lija, un plūdi gāzās, un vēji pūta tam namam virsū, tad tas sabruka, un liela bija tā sabrukšana (3. Nefijs 14:24–27).

Interesanti ir atzīmēt, ka lietus lija, plūdi gāzās un vēji pūta uz abiem namiem! Dzīvošana pēc evaņģēlija nenozīmē, ka mēs mūžīgi izbēgsim no likstām. Drīzāk tas nozīmē, ka mēs būsime sagatavoti sastapties un izturēt likstas ar lielāku pašāvību.

Es sniedzu svinīgu liecību, ka Jēzus ir Kristus, mūsu Glābējs un Pestītājs. Viņš vada Savu Baznīcu caur dzīvo pravieti, prezidentu Tomasu S. Monsonu. Ja mēs dzīvojam atbilstoši Glābēja mācībām, mēs noteikti atradīsim mieru un mierinājumu, ko vienīgi Dievs var sniegt (skat. Filipiešiem 4:7). Par to es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.